

Kreds. Men vilde det da ikke være dobbelt miſligt, om ogſaa Behandlingen af Sagerne fra Regjeringens Side ligeoverfor Rigsraaden ſkulde gaae bort fra ſelve de militaire Mænd; vilde ikke netop de Forhandlinger, ſom fra Repræſentationens Side bleve førte med Regjeringen, af ſelve den militaire Stand blive betragtede, ſom om de kun ufuldkomment hvilede paa Indſigt, end naar den kan ſee, at en faglig Militair her i denne Sal og i det andet Thing har det i ſin Magt paa en ſærlig kyndig Maade at udbille Forholdene, og medens nu Kritikken overtagne Beſlutninger tillige og ſærlig rammer de faglige Mænd, hvis Opgave det er at give de nødvendige Oplyſninger, ſaa maatte vi ſelv i fuldere Maal bære Anſvaret, naar vi ved en poſitiv Beſlutning havde ubeluffet de vigtigſte Fagmænd af vor Debat. Hvorledes kan det betragtes ſom rigtigt, at fra Miniſterbænken kun civile Mænd ſkulde tage Ordet her i militaire Sager, medens vi dog maatte ſige til os ſelv, at diſſe civile Mænd for en ſtor Deel have ſaaet deres Betragtning af Sagerne ved Hjælp af Forhandlinger med egentlige Militaire; det er dog kun at give os de Argumenter, der ſtulde føres, paa anden Haand. Naar man ſeer, hvorledes Forholdene ere paa andre Steder, ſaa vil man ogſaa kunne finde Exempler paa, at netop en Argumentation paa anden Haand paa ingen Maade har været anſeet for henſigtsvarende og fyldeſigjorende, og jeg vil her tillade mig ſærligt at henpege paa et ſaa ſtort Land ſom Frankrig. Det er beſkjendt, at man der til en vis Tid har haft en ſaadan ſærlig Miniſter, der, uden at være egentlig faglig i nogen Retning, førte Ordet paa Regjeringens Vegne; han blev, ſom beſkjendt, benævnt med den noget ſpøgefulde Betegnelse: *ministre orateur*. Til man ikke der en Erkjendelse af, at netop de forſkjellige faglige Miniſtre paa ingen Maade vare tjente med at have en ſaadan Mand til at tale for ſig; til man ikke en Erkjendelse af, at netop en ſyldigere Behandling til Bedſte for ſelve den lov-givende Magts Anſeelse i Virkeligheden kom frem, dengang faglige Miniſtre begyndte at optræde; have vi ikke ſeet, at netop Behandlingen af Hærløven fik en ſaameget deſto ſtørre Anſeelse, eſterat en virkelig faglig Miniſter er

traadt op paa Regjeringens Vegne? Jeg troer, man vil indrømme mig dette. Her til kommer, at det der endda paa ingen Maade gaaer ſaaledes til, at ſelve Adminiſtrationen ligger under en ſælles Mand; nei, paa ingen Maade. Naar det er ſagt, at vore ſærlige Forhold gjorde det mere onſteligt, at vort Lands hele Velggenhed og Stikkelse talte for denne Sag, ſaa kunde der ganſke viſt tænkes Forhold, hvor en ſaadan Sammenſmeltning, en ſaadan Forening af Land- og Søværnet under en ſælles Beſtyrelſe kunde være henſigtsmæssig; men ſaa ſkulde man eſter min Formening have ſtillet ſig i det Mindſte i een Henſeende paa et langt mere afgjort Standpunkt, end man hidtil har. Naar jeg ſ. Ex. ſeer hen til Sverrig, hvor en Deel af Søværnet ganſke ſærlig har et Formaål, der i en langt anden Grad end den anden Deel af det gaaer ud paa at yde et reent localt Forſvar, altsaa at støtte Landhæren, nemlig den ſaakaldte Skjærgaardsafdeling, ſaa kunde jeg tænke mig, at det, derſom Sverrig indſtrænkede ſit hele Søværn til at være af en ſaadan Natur, at det kun ſkulde danne et ligefremt Accessorium til Landværnet, kunde findes henſigtsmæssigt at lægge det Hele under een Adminiſtration; men ſaa vidt er man ikke kommet i Sverrig, hvorfor man ogſaa har to Miniſtre der, og ſaa vidt er man endnu mindre kommet her; i ethvert Tilfælde er det et Spørgsmaal af en ſaa ganſke ſæregen Beſtaffenhed, liggende fjernt fra den her foreliggende Sag, at man paa ingen Maade kan tage den under Behandling her. Følgen heraf er, at de to Miniſterier i Virkeligheden ere ſaa væſentlig forſkjellige fra hinanden, af en ſaa vidt forſkjellig faglig Natur hver for ſig, at det ikke kan undgaaes, at de blive beſatte ubetinget hvert for ſig, og ſaa ſiger jeg, at Foreningen af diſſe to Miniſterier i een Mandſ Haand ligeoverfor den parlamentariſke Førelſe af Sagerne her i Salen gjør, at Repræſentationen vil miſte Bliffet for hvers Eien-dommelighed.

Naar jeg nu ſeer hen til ſelve den Adreſſe, der foreligger, ſaa maa jeg tænke, at det er gaaet Andre ligesom mig, at den i høi Grad har overraſket mig ved ſin pludſelige Fremkomſt, og navnlig ved det Tidspunkt, paa hvilket den er kommen. Det er jo ganſke giwet,